

VALENTINA BURDA

**COPILUL
SFÂNTULUI
NECTARIE**
**Nevăzătorul care
vedea sfinți**

Ediție îngrijită de Danion Vasile

Este liberă preluarea textului, în format electronic sau în variantă tipărită – cărți, ziare, reviste, doar cu menționarea sursei

Coperta: Maria Degeratu

© Pentru ediția de față, Editura Areopag

**Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României**
BURDA, VALENTINA

**Copilul Sfântului Nectarie :
nevăzătorul care vedea sfinți /**
Valentina Burda ; ed. îngrijită de Danion
Vasile. - București : Areopag, 2025

ISBN 978-606-9678-99-2

I. Vasile, Danion (ed.)

Editura Areopag
București, 2025

Cuprins

IBDIS

We know
books.

Danion Vasile: Un dar minunat..... 5

Valentina Burda: Copilul

Sfântului Nectarie.....9

Chimioterapia la Spitalul Fundeni..... 43

A început radioterapia 48

Întâlnirea lui Valentin

cu Sfântul Nectarie 50

Întâlnirea cu Părintele Arsenie Boca ..61

Mare-i puterea lui Dumnezeu

și mici și neștiutori suntem!..... 64

La școală 72

Ultima spovedanie 77

Bagdasar, 10 ani 81

Înmormântarea 89

Mărturiile celor care l-au cunoscut,... 97

Scrisoare către Sfântul Nectarie.....123

Despre puținătatea

credinței noastre 133

ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH

NECTARIE DIN EGHINA, NOUL

FĂCĂTOR DE MINUNI 148

ne întrebăm de ce astfel de minuni nu se mai întâmplă și în zilele noastre.

Citind cartea de față veți înțelege că se întâmplă și astăzi... Valentin Burda este „copilul Sfântului Nectarie”, cum inspirat l-a numit părintele ieromonah Ciprian Grădinaru, unul dintre cei mai iubiți duhovnici din Bucureștiul zilelor noastre.

Cartea aceasta ne ajută să înțelegem iubirea lui Dumnezeu pentru noi. E o poveste plină de suferințe, scrisă de o mamă care a trecut, alături de fiul ei bolnav, prin încercări care te uimesc.

De multă vreme pregătesc ecranizarea cărții *Pe mine m-a operat de Sfântul Nectarie*³, în care este descrisă vindecarea minunată a unui alt copil - Ioan Casian Farcaș din Târgu Mureș. Citind cartea *Copilul Sfântului Nectarie*, am rămas cu senzația că și această mărturie merită ecranizată. Pentru că i-ar întări pe mulți în credință.

Dacă s-ar fi tămaduit, ieri Valentin ar fi împlinit 20 de ani. Dar Hristos l-a chemat de mai mult de zece ani în Împărăția Sa. De unde cred că se roagă și pentru noi...

³ Apărută la Editura Areopag, București (ultima ediție a fost tipărită în anul 2025) (n. ed.).

Valentina Burda

COPILUL SFÂNTULUI NECTARIE

Nevăzătorul care vedea sfinți

Viața are valoare? Dar iubirea? Dar Dumnezeu? Pentru noi oamenii sau pentru unii dintre noi e importantă poate doar viața, dar când întâlnești totul - și viață, și iubire, și Dumnezeu - înțelegi că acolo este menirea cuiva de a da totul, chiar dacă e doar un copil.

Sunt mama unui copil care s-a născut acum zece ani într-o maternitate din Iași.

Eram singură atunci într-un spital, doar eu, Dumnezeu și sarcina. Urma să am gemeni, doi băieței. Groaza pusese stăpânire pe mine din momentul în care m-au băgat în camera de gardă și auzeam urletele femeilor.

Eram singură și așteptam. Nu știam decât că vreau să se termine odată greutatea imensă pe care o simțeam, având sarcină gemelară. Aveam o burtă imensă.

Mă uitam între contracții la telefon cu disperare. Minutele se scurgeau încet și îmi doream din răspuțeri să sune telefonul, să mă sune tatăl copiilor, să mă încurajeze, să-mi spună orice. Dar telefonul rămânea mut. Acasă mă mai aștepta o fetiță de un an, Iasmina, o brunetă cu ochii negri migdalați. Am lăsat-o cu mama mea, care se uita de atâtea ori întrebător în ochii mei și mă întreba: „Ce ai făcut? Ce vei face cu trei copii și el plecat?”

Mă gândeam îngrozită cum mă voi descurca. De ce nu sună? De ce am greșit să cred în minciunile lui? Dar era prea târziu. mult prea târziu pentru mine și copii. Tatăl lor era în Israel, un arab pe teritoriul israelian. M-a ameuțit cu vorbe și promisiuni mincinoase și cuvinte frumoase și false. La asta mă gândeam eu în timp ce urlam de durere și mușcam cu dinții bara patului din fier. În momentul acela l-am urât îngrozitor. I-aș fi scos ochii dacă ar fi fost atunci lângă mine.

Durerile, nesiguranța și greul cu fetița crescută mai mult singură, îmi accentuaseră furia din suflet. Dar cred că tot ce este scris de la Dumnezeu să se întâmple trebuie să se întâmple. Am avut dureri îngro-

zitoare de la 12.00 noaptea până la 6.00 dimineața – pe 27 octombrie 2005 –, când a venit pe lume un băiețel blond, cârlionțat, cu ochi albaștri. Avea 2,6 kg și al doilea băiețel de 2,8 kg. I-am pus numele Adel, care în limba arabă înseamnă „puternic”. Blondinului i-am pus numele Abdulah, în limba arabă însemnând „iubit de Dumnezeu”. Un nume predestinat. Am suferit îngrozitor, dar am sperat că tatăl va deschide telefonul și se va bucura că are doi băieți. Mai înainte stabilisem cu el numele lor și atunci așa le-am pus numele. Pe Abdulah l-au pus lângă mine, înfășat în alb. Era numai capul blond frumos și ochisorii impecabili afară. Nu plângea, doar râdea și gângurea; era atât de liniștit și de frumos. Adel țipa de foame și plângea tot timpul. Am sunat non-stop la telefon timp de două săptămâni. La tatăl lor, arab, care locuiește în Israel și nu a răspuns. Mama mea a venit și m-a scos din spital. O mințeam cât puteam că a răspuns, că va veni să recunoască copiii.

Eram speriată. Fetița, Iasmina, mogâldeată, mă aștepta acasă, o cârlionțată superbă cu ochii negri, uitându-se mirată la cele două mogâldețe de pe pat. Eram de-

moralizată, tristă și speriată, foarte speriată: cum voi crește trei copii singură la numai 30 ani. Viața îmi dăduse o lovitură dură. Plăteam scump naivitatea mea. Mama se îmbolnăvisese de ciroză hepatică și o vedeam că suferea îngrozitor fizic, dar mai ales sufletește, când vedea cât de greu îmi era să-i cresc, ea neputând să mă ajute cu nimic, nici fizic, nici financiar. Era foarte slăbită. Nici în brațe nu putea să-i țină.

Odată Abdulah plângea mult. L-am lăsat cu mama un minut. După ce m-am întors, i-am găsit pe amândoi adormiți. Îl pusese pe burta ei și îl liniștise.

Se spune că-i bine să lăsăm trecutul în urmă, să nu ne agățăm de el, dar acele momente mi-au rămas întipărite în minte. Și mai ales momentul când arabul – care era mai în vârstă decât mine cu vreo douăzeci de ani – a venit după o lună de la nașterea lor să le facă certificate, să-i recunoască. Avea o răceală și plictiseală pe chip. Am înțeles că a fost totul o minciună, că am căzut într-o capcană singură. M-a privit cu o privire lungă, lascivă, spunându-mi: „Eu voi fi liber toată viața, tu vei rămâne veșnic în această închisoare, cu casa și copiii. Eu voi fi liber”. A fost un duș

cu apă rece și am înțeles că am greșit să cred în vorbele unui arab care locuia în Israel și care-mi promitea minciuni: că soția i-a murit de cancer, că nu are copii, că o să fiu soția lui.

În primul an, până să fac fetița, mi-a luat mințile cu o vacanță la Brașov și una în Turcia. Am crezut că așa va fi de frumos tot timpul. Cine se gândea că venirea pe lume a trei copii mă va trezi la o realitate crudă, dar adevărată. Eram extrem de obosită cu trei copii singură, trei pampersși schimbăți odată, cu trei sticle cu lapte. A fost iadul de greu. Arabul venea o dată pe an, urla când îi vedea, nu mă ajuta cu nimic, doar se odihnea, țipând că vrea liniște, că el a venit în vacanță, nu să audă răgete de copii mici. Răspundea o dată pe lună la telefon, trimitea puțini bani, din care eu trebuia să trag cât puteam pentru trei copii. Nu aveam cu cine vorbi. El își închidea telefonul sau când venea stătea două zile și fugea la aeroport. Minunile creșteau – fetița avea trei ani și gemenii doi ani. Abdulah era un copil jovial, blând, zâmbea tuturor, nu era mofturos și încerca să învețe cât mai multe. La un an jumătate am observat că

avea niște pete cafenii pe piele, care-și schimbau forma.

Era un copil introvertit care gândea mult și vorbea cu cap. De mic i se vedeau calitățile excepționale, dar eu nu le-am băgat în seamă, îl consideram exact ca orice copil. Când am mers la doctor cu el, mi-a spus că acele pete arată că ar avea copilul o boală genetică care se chema neurofibromatoză și care se manifesta prin apariția de tumori pe tot ce ține nervi. Sau e posibil să nu apară nimic. Când am văzut că la doi ani se izbea de pereți, am crezut că-i trebuiau ochelari. Am mers cu el la un oftalmolog care, după control, mi-a spus calm:

– Copilul are tumori pe nervii optici. Vă fac un bilet spre un neurochirurg.

Mă uitam la el șocată că ni se face un bilet la neurochirurgie. Ce înseamnă asta? Ce ne așteaptă iar?

Eram terminată, dar nu aveam voie să cedez, că nu mă aveau decât pe mine. Tatăl, doar în vizită câteva zile. Am strâns copilul la piept. El plângea și se zbătea îngrozitor, nesuportând să te apropie de ochii lui. Am urcat tremurând în lift și susținându-l pe Abdulah, care nu mai vedea bine și îmi puneam numeroase întrebări:

– Mami, unde mergem? Mami, îmi este foame și sunt obosit.

Am ajuns la etajul 3 al spitalului de neurochirurgie din Iași. Am stat puțin la ușa unei domnișoare doctor, pe nume Ramona Filipescu. Ușa s-a deschis și ne-a întâmpinat o doctoriță blondă cu ochii albaștri și zâmbet larg pe față.

– Intrați, vă rog. Ce s-a întâmplat?

Mă uitam uimită la frumusețea și tinerețea ei și mintea mea se chinuia să răspundă la multele întrebări din capul meu. „Oare e pricepută?” „De ce, Doamne, eu?” „Ce o fi cu copilul meu?” „Nu sunt destul de chinuită că-l cresc singură?” Mă amăgeam singură, cum cred că multe mame care intră acolo se amăgesc. Sigur nu-i nimic și voi pleca de aici repede.

– Intrați, vă rog.

Zâmbetul ei mi-a liniștit creierul pe moment, mi l-a golit de întrebări. I-am întins biletul de trimitere și ea a strigat la o asistentă:

– Te rog, un set de analize și un RMN urgent.

Ce-i acela RMN? - întrebam în mintea mea și am plecat spre aparatul minune, care dădea verdictul. I-am explicat cu

blândețe băiețelului, care era agățat de mâna mea:

– Scumpule, trebuie să facem o poză mică, dar pentru asta trebuie să ne bage o branulă mică în mână.

– Ce-i aceea o branulă?

Și așa am învățat și eu toate odată cu el. Toate procedurile multe, complicate, fățâiala de pe un pat, un scaun, urletele copiilor, vărsături la alți copii. Greu, dar suportam ca mamă agățându-mă de privirea neajutorată și speriată a lui Abdulah. Ne-am întors la doamna doctor cu rezultatul în mână și verdictul a căzut ca o bombă: tumori pe nervii optici și tumoră malignă pe creier. Am amuțit speriată, uitându-mă plină de speranță la doctoriță. S-a uitat la mine cu un zâmbet trist, spunându-mi:

– Vei avea un copil orb. Trebuie să-i tăiem nervii optici. Plăteam scump.

– Nu se poate, nu vreau să accept acest lucru! Mă voi duce în Israel, să-i salvez vederea!

– Oriunde vei merge, nu ai ce face. Tot la asta vei ajunge.

Am plecat cu trei copii în Israel; după un drum chinuitor de opt ore până la București, viză la ambasadă, pașapoarte. M-am

trezit cu trei copii și un bagaj imens la aeroport. Iasmina avea o rochiță albastră – avea 4 ani, iar băieții 3 ani. La vamă tot îmi controlau bagajele și pașapoartele și biletele. Copiii erau speriați și mici, foarte mici. Mă întreb cine mi-a dat putere ca să ajung într-o țară străină cu trei copii foarte mici după mine. Era disperarea mamei de a-și salva copilul. Eram obosită în aeroport, să mă concentrez, să răspund în engleză celor de la pașapoarte, de la avion: cât voi sta, la cine voi sta, de ce? În sfârșit, în avion. Am plecat. Fetița a făcut treabă mare în pampers, trecuse prin pampers și era varză rochița. Valentin două ore a plâns și s-a zbătut de dureri tot timpul. Adel cerea de mâncare tot timpul. În momentele acelea simțeam că mor și dacă l-aș fi avut în mână pe tatăl copiilor, l-aș fi linșat. Încercările îmi depășiseră puterile când am ajuns epuizată, cu bagajul tras după mine, iar el ne aștepta rânjind la aeroport. S-a uitat în silă la copii. Toți urlau. După o îmbrățișare falsă de mare dor, i-a aruncat într-o mașină. Cât eram de naivă atunci și încă mai speram în marea iubire. Atunci am înțeles de fapt că el voia atenție doar lui să-i dau, ca la început. Să nu mai bag în seamă copiii și problema lui

Abdulah. Ne-a luat cu o mașină cu cineva și ne-a dus într-o casă mare, la o persoană tânără, care mai târziu am aflat că era fata lui. Ea avea cam 30 ani, ca și mine, și doi copii. A avut o grijă impresionantă de copiii mei.

Arabul a plecat de atunci, nespunându-i cine sunt, decât o musafiră din România. M-a lăsat fără niciun ban, fără să știu limba, două săptămâni pe cheltuiala fetei, până când i-am spus fetei în engleză:

– Unde este tatăl tău?

– Ce treabă ai tu cu el?, m-a întrebat fata, curioasă.

– Este tatăl acestor copii.

S-a așezat speriată pe scaun, spunând:

– Este și tatăl meu. Deci sunt frații mei.

– Unde este arabul de două săptămâni? Nu a dat niciun semn, nici telefon, nimic, de două săptămâni.

– Păi, unde să fie? La mama acasă, peste drum.

– Care mamă? Nu a murit de cancer?

– Cum, așa ți-a spus? Nu, ea trăiește bine mersi, a spus fata nervoasă, punând mâna pe telefon și țipând la tatăl ei să ne ia de acolo imediat.

– Cum ai putut face mamei noastre așa ceva?

El avea șase copii, patru fete și doi băieți. A venit, ne-a luat de acolo și ne-a dus la un apartament cu două camere.

– Când mergem cu Abdulah la doctor? Eu pentru asta am venit aici cu bălatul!

– Trebuie să aștepți, că durează o consultație, trebuie programare. A încuiat ușa și a plecat. O săptămână am stat în acea casă. Aveam mâncare în frigider, dar nu puteam ieși de acolo și nici telefon să sun. Abdulah avea dureri mari. Plângea mult. N-am mai suportat și am strigat în engleză la vecini, care au chemat proprietara. Când am văzut că s-a deschis ușa și a intrat o doamnă foarte curioasă, m-a întrebat:

– Cine sunteți?

– Sunt din România și am venit cu copiii aici pentru a opera copilul. Am fost mințită că el nu este însurat, că soția lui a murit de cancer și aici am găsit altă situație. M-a închis de o săptămână aici, nu duce copilul la doctori și el are nevoie neapărat de operație rapid.